

MLADÁ PRAVDA

KVĚTEN 2012
ČÍSLO 1
ROČNÍK 18

ČASOPIS KOMUNISTICKÉHO SVAZU MLÁDEŽE

VLÁDNÍ ZVŮLE DOSTALA DO ULIC PŘES STO TISÍC OBČANŮ

V sobotu dne 21. dubna demonstrovalo na Václavském náměstí přes sto tisíc nespokojených občanů proti vládě sociální destrukce. Protest svolalo velké množství odborových organizací a několik občanských hnutí a iniciativ. Sobotní demonstrace patří k jedněm z největších, jaké v posledních dvou desetiletích v našich zemích proběhly. V lidech sílí odpor k vládě, která je ožebračuje.

I přes mocnost akce však nadále zůstává problémem značná neuvědomělost občanů. Naivní představa, že za sociální tíseň nesou zodpovědnost nějakí korupčníci ve vládě, je velmi rozšířená. Zejména volání po předčasných volbách ukazuje na nepochopení, že sociální útlak a vykořisťování jsou součástí kapitalismu a nikoliv dílem nějakých jednotlivců. Nejvíce zarážející bylo volání představitelů KSČM po předčasných volbách. Je vůbec možné, aby komunisti nevěděli, že buržoazii ovládaná hra na volby nic neřeší? Tito straničtí představitelé si asi myslí, že v dalších volbách snad Kalousek s Nečasem kandidovat nebudou. Nebo se lidé, kteří Kalouska volí už přes čtvrt století, nyní chytí za nos a nedají mu hlas? To asi těžko. Podstatné je zásadní nepochopení role komunistické strany jejím vedením, jak to předvedl opět v neděli na zasedání ÚV KSČM Vojtěch Filip. Neustálé nabízení se vládnoucí třídě s tezí o připravenosti přijmout vládní zodpovědnost odráží hmotné-zájmovou zkorumpovanost Filipova stranického establishmentu léta již zarostlého ve zdech parlamentu. A především pak dokazuje přijetí role přiskočstrany, která bude

tahat "horké brambory z ohně" za zdiskreditované buržoazní partaje, jejichž schopnost manažovat kapitalismus v krizi je zpochybněna. Filipovo vedení KSČM je připraveno podržet buržoazní moc nad vodou a zlikvidovat tím definitivně komunistickou stranu. Je připraveno zopakovat chybu z minula, kdy položením Topolánkovy vlády a nastolením vlády tzv. "odborníků" umožnila KSČM pravici vyvléknout se ze zodpovědnosti za společenskou a ekonomickou destrukci naší země a získat čas na přípravu na volby. Tehdy tzv. odbornická vláda prosadila ještě asociálnější opatření než otevřeně politická pravicová vláda. A treštuhodná je i mimořádně slabá mobilizace KSČM k účasti na demonstraci v regionů, odkud komunisté cestovali na demonstraci do Prahy mnohdy ještě neorganizovaněji než sedláci z F. L. Věka na korunovaci krále.

I přes značnou naivitu, která je v lidech stále zakořeněná a pěstovaná mediální propagandou dnes někteří začínají přemýšlet. Na sobotní demonstraci bylo již vidět protikapitalistická hesla a některá i zazněla vzduchem. Potěšující je, že tyto protikapitalistické postoje nebyly

omezeny na skupiny v davu, tvořené členy komunistických organizací, ale zazněly i mezi zcela nezařazenými demonstranty či mezi odboráři. Je to zatím sice malý posun, ale zato správný směr. A třeba žel dodat, že se odehrává bez výraznějšího působení KSČM. Další potěšující okolností bylo distancování se od ultrapravicových řešení. Na konci demonstrace sice bylo slyšet projevy a hudba z auta Holešovské výzvy, ale zájem lidí nebyl velký. Zjevný posun k uvědomění nutnosti systémové změny byl vidět.

Samotní organizátoři demonstrace však evidentně mají strach hovořit zcela otevřeně a nechávají si zadní vrátka. Už samotné hudební pozadí ukazuje na strach z protirežimních akcí. Písničky Karla Kryla a Marty Kubišové, které stály u zrodu mafiánského státu, nejsou zrovna to, co bychom si představovali jako symbol osvobození z kapitalistického otrokářství. Organizátoři se tak zjevně snaží před oficiální mocí potvrdit, že proti systému vlastně nejsou.

Jedna demonstrace, i kdyby byla sebevětší, ještě změnu nedělá. Má však velký význam v posílení sebevědomí jednotlivců, kteří ucítí, že ve své utlačované pozici nestojí sami. Je naprosto jisté, že vládní škrty budou stále krutější. Dopad krize způsobené kapitalistickou mašinerií bude na občany doléhat stále silněji. Jak dlouho to bude trvat, záleží hlavně na občanech samotných. V sobotu to nebylo lhostejné přiblížně stu tisícům občanů. Jde jen o to, aby si těch dalších deset milionů nevzpomnělo až v době, kdy se budeme na ulici vzájemně zabíjet kvůli rohlíku.

ROMAN SMETANA ZATČEN

V sobotu, dne 21. 4. 2012 byl symbolicky, v Opletalově ulici po demonstraci odborů zatčen policíí ČR olomoucký řidič autobusu Roman Smetana odsouzený k odnětí svobody na čtvrt roku za přimlouvání tykadla politikům na předvolebních plakátech. Soudkyně, která Romana Smetanu odsoudila, je manželkou všehoschopného představitele ODS Ivana Langra. Ten byl rovněž otykadlován. Roman Smetana se odmítl rozsudku podvolit a 26. března 2012, kdy měl nastoupit trest, se do vězení nedostavil. O měsíc později jej policie za asistence tajných v civilu odvedla za výkřiků odporu přítomných občanů a provolávání hanby vládnoucí moci do vězení. Zatýkáni vyvolalo tak silnou negativní reakci a projevy solidarity Romanu Smetanovi, že tajní v civilu, kteří se nechali obklíčit přítomnými rozhořčenými lidmi, zažili horkou chvíli. Občané provolávali hesla jako "Zavřete Langra, ne Smetanu!", "Pustě Smetanu!" nebo "Janouška chráníte, Smetanu zavřete!" apod.

O Romanu Smetanovi jsme informovali již 16. 2. 2012. V současnou dobu patří mezi nejznámější osoby v Olomouci a vznikla dokonce iniciativa na jeho podporu pod názvem Přátelé Romana Smetany. Jejich prezentaci si můžete prohlédnout na webu:

<http://prosmet.webnode.cz/>

V nejbližších hodinách zveřejníme exkluzivní videozáznam zatčení Romana Smetany.

Stupňující se tíseň lidí pod tlakem pravičáckého režimu má různé výstupy počínaje reptáním po hospodách, přes otykadlování politiků na jejich plakátech, různé formy protestů a demonstrací až po zoufalé teroristické činy. Známkou pokročilé politik-

ké krize je stupňování represí, kdy se trestnost činů posouvá od těžkých zločinů k postihování sebemenších projevů nevole a nekonformnosti s režimem. Roman Smetana není prvním, kdo je v posthavlovském režimu trestán za svůj názor. Za daleko menší prohrěšek byl šumperským soudem před lety odsouzen David Pěcha, když nazval teroristu Hučína vrahem a exprezidenta Havla vlastizrádcem. I za tak málo, lze být v České republice trestán.

Roman Smetana se distancoval od jakýchkoliv politických stran, hnutí a směrů. Přesto jsou jeho tykadla na hlavách předních pohlavů shledána mocnými tohoto státu natolik nebezpečným krokem proti kapitalistickému režimu, že přistoupili k represí. Vandalismus jako formální záminka pro odsouzení je velmi průhledná a záminky tohoto typu používá buržoazie po celém světě. Havlovské pravdoláskovství pod taktovkou buržoazie pomalu ale jistě nabírá fašistických tendencí a vypadá to tak, že nezůstane jen u zatýkání za tykadla.

Novinářka Andrea Cerqueirová podala v roce 2006 s kolegyní trestní oznámení na Ondřeje Liteckého ohledně nápisu "Zabij komunistu, posílíš mír" (tedy šíření nenávisti vůči skupině obyvatel), který byl veřejně prezentován například na akci "Trikem proti komunismu". Oznámení Cerqueirové odloženo s poukazem na to, že dotýčný je misantrop a nemá rád lidi, takže se to nedostalo ani k soudu. Olomoucký řidič však byl odsouzen za pouhé hanění ODS.

V poslední době sílí nacionalistické tendence a fašizující organizace nabírají na síle. Organizace tohoto typu, jako je například Dělnická strana, vytváří po vzoru ODS své neprůhledné satelity. Jedním z takových satelitů je i tzv. Holešovská výzva. Pro buržoazii jsou fašisté rozhodně přijatelnější než komunisté a proto se s nimi dříve či později domluví tak, jak tomu bylo před II. Světovou válkou. Záleží na tom, zda se tomu podvolíme a budeme čekat, jak to dopadne. Za vše hovoří stará a známá citace Martina Niemollera:

Když přišli nacisté pro komunisty, mlčel jsem - nebyl jsem přece komunist.

Když zavírali sociální demokraty, mlčel jsem - nebyl jsem přece sociální demokrat.

Když přišli pro odboráře, mlčel jsem - nebyl jsem přece odborář.

Když přišli pro Židy, mlčel jsem, nebyl jsem přece Žid.

Když přišli pro mne, nebyl už nikdo, kdo by se mohl ozvat.

O sedmdesát let později si ODSS přišla pro Romana Smetanu...

Roman Smetana se distancoval od spojení s hnutími, které mají fašistické tendence. Je sňolohráčem sám za sebe. Je vzorem, který ukazuje, že i jednotlivec se může ohradit proti tyranskému režimu. Podpořme politického vězně Romana Smetanu v jeho vzduchu! Požadujeme jeho okamžité propuštění a zrušení procesu!

Tykadla každému buržoastivo! Označme buržoasty, kteří nám vládnou!

TISKOVÁ ZPRÁVA: MLADÍ KOMUNISTÉ Z CELÉ EVROPY JEDNALI V PRAZE

O víkend 3. - 4. prosince 2011 se v Praze uskutečnila **9. schůze evropských komunistických organizací mládeže** (MECYO). Informovali o tom dnes na tiskové konferenci představitelé v minulosti vládou antikomunisticky zakázaného Komunistického svazu mládeže (KSM).

Téma dvoudenního jednání bylo "20 let od kontrarevoluce a svržení socialismu v Evropě; důsledky pro mládež. Budoucnost mládeže je socialismus". Konference delegátů organizací mladých komunistů tak předchází mezinárodnímu setkání komunistických a dělnických stran, která se za účasti předsedy KSČM Vojtěcha Filipa uskuteční v příštích dnech a Aténách.

9. schůze evropských komunistických organizací mládeže Komunistický svaz mládeže již podruhé, prvně to bylo v roce 2006, hostil toto nejvýznamnější

a nejreprezentativnější mezinárodní setkání evropských mládežnických komunistických organizací. Zúčastnili se jej delegáti mladých komunistů např. z Belgie, Francie, Kypru, Německa, Polska, Portugalska, Rakouska,

Ruska, Řecka, Španělska, Turecka.

Kromě diskusí nad současnými aktivitami jednotlivých organizací v jejich zemích se účastníci konference zabývali především otázkami krize kapitalismu a jejím dopadem na pracující a aktuálností boje za socialismus.

Součástí konference bylo i setkání zahraničních delegátů se členy Ústředního výboru KSČM a představiteli dalších českých levicových organizací. Předsedkyně pražských komunistů a poslankyně Marta Semelová na něm mimo jiné poděkovala Komunistickému svazu mládeže za zorganizování této důležité akce, informovala zahraniční hosty o současných antikomunistických útocích české vlády a popřála mnoho úspěchů při posilování komunistického mládežnického hnutí nejen v Evropě.

Komunistický svaz mládeže, o.s.

DELEGÁTI 9. MECYO PŘIJELI VYJÁDŘIT PODPORU KSČM PROTI ANTIKOMUNISMU

V sobotu 3. prosince se v rámci 9. setkání evropských organizací mladých komunistů, jež v Praze již podruhé hostil Komunistický svaz mládeže (KSM), uskutečnila v budově ÚV KSČM také beseda delegátů se zástupci pražských komunistů a představiteli dalších českých levicových organizací. Zahraniční hosty - zástupce 12 partnerských organizací KSM přivítala předsedkyně Pražské rady KSČM a poslankyně parlamentu s. Marta Semelová, která mimo

jiné poděkovala Komunistickému svazu mládeže za zorganizování této důležité akce, informovala zahraniční hosty o současných antikomunistických útocích české vlády hrozících zákazem KSČM a popřála mnoho úspěchů při posilování komunistického mládežnického hnutí v Evropě. Besedy se zúčastnil také zástupce KSČM v zastupitelstvu střeďočeského kraje a předseda Komise mládeže ÚV KSČM Zdeněk Milata. S pozdravem za Společnost česko-kubánského

přátelství vystoupila soudružka Křížová. Akce se zúčastnil místopředseda OV KSČM Praha 1 Pavel Degřar, člen Pražské rady KSČM Jiří Horák, člen OV KSČM Praha 6 a městský zastupitel Ivan Hruža. Jednání podpořil organizačně i svou účastí při zahájení člen VV ÚV KSČM Viktor Pázler. Svůj pozdrav a přání úspěchu jednání účastníkům besedy a setkání evropských komsomolů vyjádřil telefo-

nicky rovněž místopředseda ÚV KSČM Stanislav Grospič.

Delegáti si se zájem vylechli informací o práci Klubu českého pohraničí, který přišel představit jeho předseda s. Karel Janda, jenž také vyjádřil podporu zápasu mladých evropských komunistů za socialismus.

V následující diskusi se čeští účastníci besedy ptali například na vývoj případů perzekuce aktivistů Kolektivů mladých komunistů Španělska a Komunistické strany národů Španělska a na stav antikomunismu v Ruské federaci.

Zástupce Komunistické mládeže Řecka a poslanec řeckého parlamentu Yiannis Gkiokas se detailně zajímal o nové snahy vlády ČR iniciovat zákaz KSČM a vyjádřil jménem Komunistické mládeže Řecka a Komunistické strany Řecka plnou podporu KSČM. Zdůraznil přitom, že řečtí komunisté poskytnou napadené KSČM veškerou podporu v jejím odporu proti antikomunismu. Tuto pozici přijeli do Prahy vyjádřit také zástupci ostatních účastnických organizací setkání komsomolů. A jejich vzkaz: budeme podporovat české komunisty v zápase

proti antikomunistickým zákazům! - byl adresován jak všem řadovým komunistům, tak i nejvyššímu vedení KSČM a jejímu předsedovi V. Filipovi. Ten, přestože byl na setkání s mladými evropskými komunisty oficiálně pozván a v budově ÚV KSČM tou dobou byl (právě skončilo jednání ÚV KSČM), na setkání se zástupci evropských komsomolů nepřišel. Lze z toho usuzovat, že právě v současnosti tolik cenné vyjádření podpory ze strany zahraničních komunistů adresované KSČM zřejmě na rozdíl od ostatních nepovažoval za důležité.

SPOLEČNÉ PROHLÁŠENÍ 9. MECYO

Společné prohlášení organizací zúčastnivších se 9. setkání evropských komunistických organizací mládeže

Delegáti, kteří se účastnili 9. setkání evropských komunistických organizací mládeže konané v Praze ve dnech 3. a 4. 12. 2011 pod heslem "20 let od kontrarevoluce a svržení socialismu v Evropě - Budoucnost mládeže je socialismus", prohlašují následující:

Uplynulo 20 let od stažení praporu s kladivem a srpem z Kremle, rudé vlajky říjnové revoluce a socialismu. Uplynulo 20 let od kontrarevoluce a svržení socialismu v SSSR a dalších socialistických zemích Evropy. Tato událost znamenala společenský pohyb zpět, a to nejen pro národy socialistických zemí, ale stejně tak pro národy celého světa. Národy bývalých socialistických zemí byly svědkem poklesu své životní úrovně, čelily jevům, jež byly pro ně novými, jako je nezaměstnanost, nejistota a přistěhovalectví. Ná-

rody kapitalistických zemí přišly o podporu v zápase proti kapitalistickému barbarství.

Během těchto let se ukázalo, že kapitalismus nejen nemůže vyřešit žádný společenský problém, nejen že nemůže uspokojit potřeby pracujících a mládeže, že naopak, snaží se překonat své nevyléčitelné rozpory nárůstem vykořisťování lidí, jejich odsouzením k chudobě, nezaměstnanosti a válkám.

V současné době jsme svědky nových projevů a prohlubování kapitalistické krize z nadměrné akumulace a nadprodukce.

Kvůli tomu jsou vyostřeny všechny kořistnické aspekty kapitalistického výrobního způsobu v jeho závěrečné fázi, tj. imperialismu. Akumulace monopolního kapitálu je urychlována jeho centralizací a koncentrací. Na druhé straně dále roste populace, která je relativně přebytečná z hlediska potřeb kapitalistické akumulace, což je důkaz neefektivnosti kapitalismu, a to se projevuje masivní nezaměstnaností, proletarizací mas a chudobou - zejména mezi mladými lidmi. Zároveň je část pracujících přetěžována delší pracovní dobou za nižší mzdu. Výrobní síly na jedné straně rostou, ovšem na straně druhé je jejich velká část ponechávána bez užitku. Nerovné dopady krize v kapitalistických centrech (Německo, Francie) a tzv. periferii (Řecko, Itálie, Portugalsko ...) jsou výsledkem nerovnoměrného regionálního a národního rozvoje uvnitř imperialistických struktur.

Krise se také bere jako záminka pro útok na každý pokrok dělnické třídy, který byl získán v dějinách těžkých třídních bojů pracujících, z nichž nedůležitějším bylo nastolení dělnické moci v části Evropy. Současně je se zaváděním protilidových opatření, o nichž bylo rozhodnuto jak sociálně demokratickými, tak neoliberálními vládami, spojeno úsilí o snížení ceny pracovní síly v Evropě. Ohrožena jsou nyní pracovní práva, jako je omezení pracovního dne, kolektivní smlouvy, ochrana při práci a proti rozmarům zaměstnavatelů. Nejistá práce se stala jedním z hlavních způsobů vykořisťování mladých pracujících, a je také využita jako nástroj bránící pracujícím organizovat se a účastnit se fungování organizací dělnické třídy jako jsou odbory, a je tedy nástrojem k oslabení zápasu dělnické třídy. Ničena je bezplatná zdravotní péče a bezplatné vzdělávání a je zvyšována jejich cena. Zvyšuje se věk odchodu do důchodu. Je rušen systém sociálního zabezpečení a další povinnosti státu vůči dělnické třídě. Všechny tyto změny se pohybují ve směru privatizace, tj. nové oblasti zisku kapitálu, a větší ho rozvrstvení společnosti: vysoce

kvalitní zdravotní péče, vzdělání, sociální zabezpečení pro buržoazii a žádné pro pracující a jiné lidové třídy.

Kapitalističtí vládcí zavádějí a posilují nad národy své mocenské mechanismy. Propaganda hromadných sdělovacích prostředků bez ohledu na to, zda je financována státy nebo kapitálem, prosazuje antikomunismus, obviňuje celé části populace i národy z krize a podporuje rasismus, šovinismus a xenofobii. Je odhazováno jakékoli zdání demokratického charakteru institucí EU. Tento vývoj ukazuje imperialistický charakter EU a vyvrací jakékoli iluze o přeměně na "sociálnější" EU, kterou vzhledem k její třídní povaze není možné reformovat. Zostřuje se soupeření mezi kapitalistickými zeměmi v tom, která z nich bude nucena nést větší podíl na ztrátách kapitálu, jež jsou nevyhnutelným důsledkem krize. Právě tuto skutečnost odráží soupeření v rámci EU a eurozóny. Současně však jsou sjednoceni ve svém útoku proti pracujícím, požadují od nich oběti ve jménu záchrany eurozóny, EU a jejich ziskovosti. Lidé by neměli snášet žádné oběti. Jejich bu-

doucnost a blahobyt nelze nalézt v imperialistických institucích.

Falšování dějin a antikomunismus jsou financovány a podporovány institucemi EU a buržoazními státy, a to v bývalých socialistických i ostatních zemích. Vítězství národů nad fašismem, historický význam sovětské armády v tomto vítězství a pokrokový vývoj v socialistických zemích je znevažován. Komunismus je srovnáván s nacismem. Propagovány jsou reakční síly minulosti, a to i ty otevřeně teroristické a fašistické. Pmlouváno je dokonce i odborové hnutí a proti stávkám jsou používány státní mechanismy - jako jsou zákazy a organizování stávkokazectví. Komunistické strany a organizace komunistické mládeže jsou kriminalizovány.

NATO na svém summitu v Lisabonu potvrdilo svůj agresivní postoj. Nový imperialistický útok proti Libyi pod záminkou ochrany civilistů, využití OSN ve svých plánech obsadit zemi a využít její zásoby ropy a plány dalších útoků - na Sýrii a Írán jasně ukazují nebezpečnou imperialistickou ofenzívu, které může být zabráněno pouze shromažďováním protiimperialistických sil. Narůstají meziimperialistické rozpory mezi starými a novými imperialistickými mocnostmi.

Dopady krize vytvářejí v evropských zemích nové hnutí mládeže a pracujících. Zdravíme statečné boje pracujících a mládeže, mezi nimi poslední zápasy pracujících v Řecku, Portugalsku, Španělsku a dalších zemích, kde mladí komunisté stojí v čele obrany a protiútoku proti kapitálu.

Zdůrazňujeme nutnost posílení vlivu komunistických organizací mládeže v rámci mládeže a jejího hnutí, zvýšení příspěvku mladých komunistů na zesílení hnutí dělnické třídy. Jen tak

najde nahromaděný hněv mladých lidí východisko a schopnost čelit rozšiřování slepých cest. Jen tak tento hněv neuvázne v rámci "nových hnutí" podporovaných systémem, která se snaží pomocí hesel jako "pryč se stranami, pryč s odbory" zpochybňovat organizovaný třídní revoluční boj.

Pokusy zastrážit hnutí pracujících vycházejí ze strachu kapitalistů z porovnání současného kapitalistického vývoje s úspěchy socialistické výstavby. Socialistický systém prokázal svou převahu nad kapitalismem. Zaručil právo občanů na práci v plánované socialistické ekonomice rovnoměrně rozvíjející možnosti země, stejně jako zaručil sociální zabezpečení, bezplatné zdravotnictví a školství. Bylo zrušeno vykořisťování a nerovnost mezi lidmi, regiony, rasami, národy a pohlavími. Socialismus prosazoval společenské vlastnictví výrobních prostředků, a to jak na venkově, tak ve městech. V mezinárodním měřítku byla světová socialistická soustava rozhodující pro vítězství národů nad fašismem a nacismem a pro rozklad kolonialismu. Představovala jedinou účinnou protiváhu imperialismu. Podporovala pokrokové a prot imperialistické síly ve světě.

Komunistické organizace mládeže se zavazují zesílit svůj zápas, a to zejména dnes, kdy se kapitalistická krize zostřuje, což může mít pro národy nepředvídatelné následky. Komunistické organizace mládeže mají velký úkol, organizovat zápas mládeže za zajištění svých současných potřeb. Dnes vyráběné bohatství, produktivita práce a vývoj vědy a techniky mohou zabezpečit všechny současné potřeby lidu, mohou zkrátit pracovní dobu, mohou odstranit nezaměstnanost, mohou

zvýšit kulturní a vzdělanostní úroveň pracujících. Aby toho bylo dosaženo, nemohou již být výrobní prostředky soukromým majetkem používaným k vykořisťování pracujících. Je nutné je přeměnit na společenské vlastnictví a rozvíjet je ve prospěch pracujícího lidu. Zdůrazňujeme, že lidé nesmí uznat kapitalistický dluh. Skutečný dluh vznikl vůči pracujícímu lidu, jeho vykořisťováním a vyvlastňováním monopolním kapitálem. V této krizi neexistuje žádná jednota s vykořisťovateli, žádné sebeobětování lidu, které by mělo přinést ještě více nadhodnoty velkému kapitálu a posílit jeho vládu.

Komunistické organizace mládeže mají velkou zodpovědnost za budoucnost národů. Ve své ideologické práci budou prosazovat pravdu o slavné historii budování socialismu ve 20. století. Jejich posílení a koordinovaná činnost přinese vědomí možnosti a nutnosti budování nadřazené společnosti - socialismu a komunismu - myšlenku, kterou chce kapitál vymazat z vědomí mládeže. Organizování militantní mládeže posílí dělnickou třídu a lid v jejich zápase s imperialismem.

Perspektiva socialistické výstavby a budoucnosti komunismu je jedinou skutečnou alter-

nativou k současnému systému vykořisťování.

20 let poté je jasné, že porážka socialismu byla dočasná. Společenský vývoj nelze zastavit.

Budoucností mládeže je socialismus!

- COMAC, Belgie
- Komunistický svaz mládeže (KSM), Česká republika
- Sjedenená organizace demokratické mládeže (EDON), Kypr
- Socialistická německá dělnická mládež (SDAJ)
- Komunistická mládež Polska (KMP)
- Portugalská komunistická mládež (JCP)
- Komunistická mládež Rakouska (KJÖ)
- Revoluční komunistický svaz mládeže bolševiků (RKSMb), Rusko
- Komunistická mládež Řecka (KNE)
- Svaz mladých komunistů Španělska (UJCE)
- Kolektivy mladých komunistů (CJC), Španělsko
- Mládež Turecké komunistické strany (YTKP)

MOSKVA A FORMOVÁNÍ NOVÉHO SVĚTOVÉHO SYSTÉMU

Imad Fawzi Shueibi se zamýšlí nad důvody a důsledky nedávného postoje Ruska v Radě bezpečnosti OSN. Moskevská podpora Sýrii není gestem ale výsledkem hlubší analýzy měnící se globální mocenské rovnováhy. Současná krize vykrystalizuje do nové světové konfigurace, jež se z jednopólního modelu zděděného po pádu SSSR postupně vyvine směrem k multipolárnímu systému. Nevyhnutelně tento přechod uvrhne svět do období geopolitických turbulencí, jejichž dopady autor promýšlí.

Někteří sázejí, jak to bývalo, na to, že nastane změna [ve smyslu ústup] v ruském postoji vůči arabské oblasti podobně jako v případě Iráku a Libye. Nicméně podrobnější analýza ruské pozice vyloučí takovou úvahu z následujících důvodů:

Ruský ústup není v dnešním světě možný, jelikož Moskva vidí v současných událostech a v konfrontaci se západem - Evropany a Američany - příležitost pro krystalizaci nového světového uspořádání, jež překročí světový pořádek (který nemůže být považován za řád), který převažoval v době po studené válce a pádu Sovětského svazu; pořádek představovaný jednopolaritou a změněný po libanonské válce z roku 2006 ve směru k nepolaritě.

Vladimír Putin to vyjádřil zveřejněním poselství 14. ledna 2012, v němž prohlásil, že jsme svědky případu formování nového světového pořádku, a sice nikoli případu jednopolarity, který nastoupil po pádu Sovětského svazu. To znamená, že Moskva postupuje do důsledku ve snaze

překazit jakýkoli pokus přesáhnout až ke konfrontaci. Prohlášení ruského ministra zahraničí, že by Západ udělal hlubokou chybu, když by uvažoval o napadení Iránu - bylo následováno dalším Putinovým, v němž uvedl, že pokud by se Západ pokoušel o jednostrannou akci na mezinárodní aréně, Moskva nebude přihlížet, spíše silně zareaguje - což nebylo ničím než ultimátem a oznámením, že Moskva nebude přistupovat na vyjednávání podobná těm známým z iráckého případu či dokonce z ruského zmatku tváří v tvář Libyi a že se dnes vše posunuje k utváření nového světového uspořádání, což je spojeno s americkým strategickým stažením se z Iráku, když americký prezident Obama oznámil snížení amerických sil ze 750 000 na 490 000 a redukcí rozpočtu na vojenské síly o 450 mld. USD.

Výše uvedené odráží neschopnost vedení dvou vojenských operací [Spojenými státy] současně, dále zahájení konfrontace s Čínou v jihovýchodní Asii a úsilí o její vyzbrojování (jihovýchodní Asie). Peking odpověděl 7. ledna 2012 prohlášením, že "již není v rukou Washingtonu bránit vzestupu čínského slunce". To znamená, že Washington znovu opakuje nerozumnost konfrontování Číny, když prohrál na několika místech boj s Moskvou, ať v Turkmenistánu a Iránu či na východním pobřeží Středozemního moře, přičemž Washington se stáhl s pouhým oznámením své zmíněné strategie s tím, že je oddán stabilitě a bezpečnosti na Středním Východě, a prohlásil, že zůstane bdělým.

Putin, pokud se týká jeho strategie, která jde za rámec předvolební kampaně, napsal následující: "Svět je na prahu fáze neklidu, která bude dlouhá a bolestná". Putin tedy rozhodně prohlašuje, že Rusko se nebude pachtit za iluzí unipolárního systému, který se hroutí a nemůže garantovat světovou stabilitu ve chvíli, kdy další vlivová centra nejsou ještě připravena přijmout tuto úlohu. Jinými slovy řečeno, čelíme dlouhému období konfrontace s jednopólním systémem do té doby, než se vlivné mocnosti vykrystalizují a bude nastoleno nové světové uspořádání.

Američané se obvykle stáhli, když jejich vyhlídky na úspěch nejsou rychlé a jisté. Vědí dostatečně dobře, jak moc se stav jejich ekonomiky zhoršuje a jak jejich vojenská síla ztrácí na vlivu, zvláště po ztrátě své vojenské pověsti používáním své vojenské moci. Je pravdou, že Putin si uvědomuje, že čas se nepohybuje směrem nazpátek, ale vyzývá stále členy RB OSN, G8 a G20, aby zastavili každou možnost nástupu etnických a sociálních napětí nebo destruktivních sil, které představují hrozbu pro světovou bezpečnost.

To je jasným náznakem odmítnutí přítomnosti náboženských trendů v rozhodovacích pozicích a ozbrojených skupin, které nepřínáleží do státního systému. To jsou skupiny, na něž Putin jasně ukazuje jako na spojence států, které se věnují vyvážení [řečeno newsspeakem agresorů] demokracie vojenskými nástroji a jakožto prosazení povinnosti. Znamená to, že Rusko nebude šetřit úsilím při kon-

frontaci s takovými politickými směry a ozbrojenými skupinami tam, kde se Rusko jeví jako zásadní součást ve válce proti nim. Ruský prezident zakončil konstatováním, že porušování mezinárodního práva již není ospravedlňovatelné ani dobrými záměry. To znamená, že Rusové nehodlají přijímat žádný pokus ze strany Francie, Británie a USA směřující k nahrazování principu svrchovanosti principem humanitární intervence.

na hranu propasti, čímž se bude avizovat, že celý svět bude v nebezpečí, že do ní spadne.

3. Pravidlo, podle kterého supervelmoci neumírají v posteli, vyzývá k opatrnosti z důvodu nebezpečí úteků vpřed, především když se supervelmoc nachází mimo hlavní systém, na který byla zvyklá od konce II. světové války, a když její rozhodnutí oscilují mezi volbou zahájit válku anebo zvyšovat napětí v oblastech vlivu jiných.

ci. Stalo se tak s Francií a Velkou Británií po II. světové válce.

Zvládání krize prostřednictvím využívání krizí:

4. Maximální znepokojení je z pokračujícího statusu quo, kterým přetéká divokost Studené války, ale odlišuje se od ní podle dlouhou dobu používaných nástrojů, dokud státy Šanghajske smlouvy nebudou schopny zaujmout své pozice. To znamená, že zóny konfliktu (Korea, Irán a Sýrie) budou objektem dlouhodobého opotřebování, které v jazyku současné politiky může být čteno jako "otevření" dominantního efektu, to znamená otevření k bezprecedentnímu a nevypočitatelnému a přechodu od omezených bojů k mnohem hazardnějším konfliktům.

Je jisté, že země zapojené do střetu budou zapojeny i do dělení a že mezinárodní dělení nemusí proběhnout nezbytně na jejich úkor, i když se zúčastní boje. Všechny další země budou na okraji střetu nebo se stanou nástrojem takového střetu, objekty dělení. S přihlédnutím k pravidlům mezinárodního boje (mezi které patří, že zapojení je částí dělení), takové země neztratí iniciativu, ani svobodu rozhodování a akce, ty musí sledovat princip pevnosti, základní pravidlo pro zvládání krizí.

5. Je skutečností, že způsob řízení krize, bude pravidlem formujícím nastupující fázi, což může trvat léta. Nicméně je tu riziko, že krize se budou řešit za pomoci dalších krizí, které se koncentrují v nestabilních oblastech jako je východní Středomoří a Jihovýchodní Asie.

Autor: Imad Fawzi Shueibi je filosof a teoretik mezinárodních vztahů. Je rovněž prezidentem Data & Strategic Studies Center (Damašek, Sýrie).

Vitalij Čurkin, představitel Ruské federace při OSN

USA se nemohou úplně stáhnout ze Středního východu. Pouze čistí oblast pro "válku v zastoupení". Přichází to v čase, kdy Putin připouští, že participující (objevující se) mocnosti nejsou ještě připraveny na převzetí pozice v novém světě, který nebude jednopólní. Těmito nastávajícími mocnostmi jsou Čína, Indie a Státy šanghajske organizace pro spolupráci obecně. S tím souvisí:

1. Dnešní svět bude více nepolární, než byl v období 2006-2011.

2. Konflikty budou charakterizovány tím, že jsou globální, ale bude používán jazyk, který se bude intenzifikovat, až dojde

Dokud je válka mezi supervelmocemi obtížná, pokud ne nemožná, kvůli jaderným zbraňám, zvyšování napětí nebo zahajování válek v zastoupení se stává alternativami pro konflikty, pro (sebe) opevnění na mezinárodní úrovni. Existuje i řešení pomocí uspokojivého přerozdělení sfér vlivu ve stylu nové Jalty. Dnes je to mimo diskusi, ale kdo ví, zda v budoucnosti tomu bude také tak: nic nemůže být z politické činnosti navždy vyloučeno. Existuje pravidlo, podle kterého lze porazit supervelmoc, ale je výhodnější to nedělat. Je lepší jí umožnit zachování si tváře a nechat soužití nové a staré supervelmo-

ZVYŠUJÍ TLAK NA SÝRII, ABY ZASADILI ÚDER OSVOBOZENECKÉMU HNUTÍ V OBLASTI

Rozhovor s Osamahem Al-maghoutim, tajemníkem Výkonného výboru Syrského komunistického svazu mládeže - mládeže Cháleda Bagdáše

Otázka: Můžete nám stručně představit dějiny Vaší organizace Syrského komunistického svazu mládeže - mládeže Cháleda Bagdáše, její program a cíle?

Odpověď: Naše organizace byla založena v roce 1931 na základě rozhodnutí Syrské komunistické strany a hned při svém založení byla zapojena do boje proti francouzskému kolonialismu. Na počátku nesla název Komunistický svaz mládeže Sýrie a byla sekci Komunistické internacionály mládeže. V roce 1949 po založení Světové federace demokratické mládeže změnila název na Svaz demokratické mládeže Sýrie. Na svém 8. sjezdu v roce 2006 naše organizace přijala současný název Syrský komunistický svaz mládeže - mládež Cháleda Bagdáše. Máme místní organizace ve všech syrských městech, vydáváme svůj časopis a každé tři měsíce teoretický časopis. Vedeme rovněž pionýrskou organizaci nazvanou Pionýrská organizace Nisan (v arabštině znamená Nisan měsíc duben) a vydáváme časopis pro děti. Naším cílem je bránit svoji vlast a prosazovat zájmy a práva syrské mládeže. Jelikož je část naší země okupovaná Izraelem a protože je naše země pod imperialistickým tlakem, je první částí našeho sloganu obrana vlasti, ale hájíme také práva syrské mládeže v závodech, v zemědělských podnikcích a na univerzitách.

Otázka: Jak velký je vliv komunistů ve společnosti a jak populární jsou levicové myšlenky v Sýrii?

Odpověď: Existence organizace komunistické mládeže je v Sýrii realitou života, jsme mezi lidmi dobře známi kvůli naší úloze v boji proti francouzskému kolonialismu a díky našemu zápasu o sociální zájmy pracujících a mládeže. V souvislosti s boji naší strany - Syrské komunistické strany Cháleda Bagdáše - se do našeho hnutí zapojilo mnoho intelektuálů - spisovatelů, novinářů atd., kteří pomáhají rozšiřovat vliv mezi lidmi. Mezi nejdůležitějšími intelektuálními osobnostmi v Sýrii byli komunisté a komunistická strana se účastnila bojů rolníků, dělníků a zaměstnanců během celých novodobých dějin Sýrie, jak před vydobytím nezávislosti, tak po něm. Vliv komunistů v Sýrii byl vždy velmi silný a můžeme to ukázat na faktech: prvním komunistickým členem parlamentu v arabském světě byl Cháled Bagdáš, zvolený v Damašku v roce 1955. Mnoho našich soudruhů padlo ve všech bojích proti agresím ze strany Izraele. Ve válce v roce 1967 jsme ztratili na 80 členů naší organizace. V roce 1982 poslali naši soudruzi mnoho našich aktivistů do Libanonu bojovat proti Izraeli, kde někteří z nich padli v boji jako mučedníci. V 70. letech a na počátku 80. let bylo mnoho našich soudruhů zabito v boji proti Muslimskému bratrstvu. Došli jsme historií až do dnešního dne, kdy v Sýrii oficiálně

pracujeme a máme svoje ústředí v centru Damašku. Naši členové jsou součástí studentských rad na všech univerzitách v Sýrii. Někteří naši členové jsou známými osobnostmi ve všech školách a univerzitách, jsou zřetelně vidět při peticích a samozřejmě na našem festivalu. Pořádáme každoroční festival, počet jehož účastníků dosahuje až 20 000. Shromáždili jsme v poslední době na 100 000 podpisů pod peticí za snížení cen pohonných hmot, což je nejvyšší počet podpisů připojených pod peticí v dějinách Sýrie.

Otázka: Kdo tvoří sociální základnu Vaší strany a jaké jsou Vaše vztahy s dělnickou třídou?

Odpověď: Stovky našich členů jsou současně zástupci odborových organizací a dělnických kolektivů. Máme své místo ve vedení odborů ve všech regionech a dokonce ve vedení Všeobecného svazu odborů Sýrie, s nímž sdílíme společnou platformu tvář v tvář nové liberální politice. Bojujeme za zachování veřejného sektoru a za zlepšení životního standardu a pracovních podmínek v soukromém sektoru. Organizujeme rovněž stávky.

Otázka: Je činnost Vaší strany omezoována úřady nebo nějakými jinými politickými skupinami?

Odpověď: Naše strana je nejstarší politickou stranou v Sýrii a po celou dobu jsme pracovali veřejně, vydávali jsme noviny "Hlas lidu", od roku 1966 se účastníme práce všech syrských vlád. Po celou tuto dobu držíme posty jednoho či dvou ministrů. V 70. letech jsme se společně

se stranou BAAS (Socialistická strana arabské obrody) a s dalšími národními stranami podíleli na ustavení Pokrokové fronty, která existuje dodnes. Tento rok, kdy bylo zavedeno oficiální registrování politických stran, se naše strana zaregistrovala jako první. Nejenže působíme veřejně, ale také na základě zákona.

Otázka: Jak hodnotíte současnou situaci v Sýrii? Jedná se o spontánní hnutí anebo pokus o převrat podněcovaný zvnějšku či o obojí?

Odpověď: Na začátku to bylo omezené hnutí v některých oblastech, které mají problém s gubernérem a s obecními úřady. Ale potom tato hnutí infiltrovaly reakční síly jako muslimské bratrstvo, které je islamistickým činitelem spojeným s imperialismem USA. Význačná je také skutečnost, že toto hnutí od počátku až do dnešního dne nepoužívá žádné socio-ekonomické slogany. Tyto slogany nemají třídní charakter a jsou zaměřeny proti dělníkům, zemědělcům, například proti zemědělské reformě, jež byla pokrokovým krokem. Volají také po zahraniční intervenci proti Sýrii, což je spojeno s propagandistickou kampaní proto Sýrii zaměřenou na oslabení její pozice vůči imperialismu na Středním Východě, jehož vyjádřením je americký projekt Velkého Středního Východu. Chtějí rovněž oslabit Sýrii kvůli její podpoře hnutí odporu v Iráku, Libanonu a Palestíně. Zvyšují tlak na Sýrii, aby zasadili úder osvobozeneckému hnutí v oblasti. Toto hnutí začalo s vítězstvím libanonského odporu v roce 2006 a s úporností hnutí odporu v Gaze proti izraelské agresi a v Iráku, odkud byli američtí okupanti nuceni odtáhnout. Toto osvobozenecké hnutí vedlo také ke zhroutilí dvou velkých agentů amerického

imperialismu v arabském světě: Mubarakova režimu v Egyptě a režimu Ben Aliho v Tunisku. Ať už byl vývoj v těchto zemích jakýkoli, odstranění těchto loutek imperialismu bylo pro arabské osvobozenecké hnutí významným vítězstvím.

Tlak proti Sýrii byl dále stupňován pokusem prosadit rezoluci Rady bezpečnosti OSN, ale byl poražen postojem Ruska a Číny. Poté jsme viděli úsilí ovlivnit rozhodnutí Ligy arabských států s cílem zmrázit členství Sýrie v této organizaci a nutit další země, aby stáhly své velvyslance ze Sýrie. Také vznášejí požadavky na OSN, aby vyhlásila uvnitř Sýrie izolované oblasti. Tlak na Sýrii tak otevírá řadu možností. Odpovědí však bylo vystoupení milionu Syřanů v ulicích, kde vyjádřili svůj odpor vůči vnějšímu zasahování. Jak se zdá, syrský lid přijal své vlastní rozhodnutí, a to zní, odmítnutí veškerých cizích intervencí a reakčních sil stejně jako islamistických prvků a imperialistických aktérů.

Otázka: Používá tzv. opozice násilí anebo je tvořena bezbrannými občany?

Odpověď: Na začátku se objevovaly poklidné demonstrace, ale poté se vedení ujal reakční síly, jež toho hnutí nyní ovládají. Působí zde mnoho ozbrojených teroristických skupin, které mají základnu v Turecku a které jsou vyzbrojované pašovanými zbraněmi z Turecka a Libanonu. Máme důkazy o tom, že jsou vyzbrojováni tureckými, americkými a izraelskými zbraněmi. Páchají teroristické operace proti infrastruktuře, zabíjejí vědce. Jsou podporováni propagandou, jež tyto zločince vykresluje jako poklidné protestující, kteří se jen chtějí bránit proti vojsku, jež je zabíjí. To pokračuje do dnešních dnů. Dosud se prokázalo, že

ozbrojené síly opozice - teroristické skupiny - představuje muslimské bratrstvo a že islamisté jsou hlavní údernou silou.

Otázka: Jaká je Vaše úloha v možném konfliktu?

Odpověď: Naše strana, její tiskový organ a prohlášení generálního tajemníka od samého počátku konstatovaly nebezpečí imperialistického útoku proti Sýrii. V průběhu posledního měsíce projížděl generální tajemník naší strany mnoho oblastí naší země a diskutoval o nebezpečí imperialistické intervence v Sýrii a o celkové situaci. V oblastech konfliktů hrají naši soudruzi důležitou úlohu udržováním národní jednoty mezi různými současnými společnostmi, dokládají lidem fakta o zločinném spolčení proti Sýrii. Teroristické skupiny se snaží vyvolávat konflikty vyprovokováním střetů mezi odlišnými součástmi syrské společnosti. My nastolujeme mnoho požadavků na zlepšení životních podmínek lidu a syrská vláda některé z nich splnila, což napomáhá snižovat konflikty v Sýrii. Myšlenku zvýšení demokratických svobod převzala vláda z dokumentu Syrské komunistické strany, stejně jako myšlenky na zvýšení mezd, poskytnutí občanství Kurdům atd.

Otázka: Jaká je podle Vašeho názoru míra pravděpodobnosti intervence západních zemí?

Odpověď: Stupňování útoků proti Sýrii souvisí s prohlubováním ekonomické krize v imperialistických zemích, jež zvyšuje agresivitu imperialismu. Tato krize se utváří jako strukturální krize a zužuje materiální a finanční základnu pro agresi. Proto imperialistické státy přenášejí akce namířené proti Sýrii na své lokální jednatelé, což osvětluje turecký tlak a kroky Ligy arabských států.

Zdroj: Haló noviny, 3. 1. 2011

LEŽ JAKO VÁLEČNÁ ZBRAŇ: DESTABILIZAČNÍ KAMPAŇ PROTI SÝRII

Ačkoliv byly lži a dezinformace prostředkem propagandistické války vždy, jejich význam, jak se ukázalo zdaleka nejen v případě války proti Iráku a v poslední době zcela mimořádným způsobem při imperialistické agresi proti Libyi, nebývale roste. Mediální prostor se stal oblastí, v níž se manipuluje světové veřejné mínění, v němž se fabrikují umělá zdůvodnění pro agrese a rozeštvává se společnost napadených zemí.

Klasickým scénářem rozvracení zemí, jež se stávají obětí agrese, je využití národnosti či náboženské různosti, vytvoření páté kolony s pomocí tajných služeb zemí interventů, delegitizační působení proti režimu, strukturám a představitelům napadených zemí, jež jsou vykreslovány jako tyranské a potlačující lidská práva svého obyvatelstva, přičemž jejich tolerování je popisováno jako neudržitelné. Zcela zásadní úlohu přitom sehrávají média zapřažená do válečného chomoutu, jež se stávají mimořádně důležitou zbraní. Média přebírající infor-

mace sloužící k delegitimizaci vlád a režimů napadených zemí mají přitom faktický informační monopol.(1) Síly zemí NATO, jak jsme tomu byli svědky posledně v případě napadení Libye, tvrdě cenzurují jimi nekontrolované informace a ohrožují na životě novináře, kteří odhalují jednání sil USA, NATO a jejich páté kolony. Příkladem může být snaha tzv. povstalců o zavraždění novinářů organizace Síť Voltaire (Voltarie Network) Thierry Meyssana a Mahdiho Dariuse Nazemroayi v Tripolisu.(2) Následuje tzv. humanitární agrese (Havlův termín „humanitární bombardování“ se stal součástí newspeaku agresorů), nastolení loutkové vlády, kryjící kontrolu a okupaci země imperialistickými mocnostmi a vysávání jejího bohatství západními korporacemi. Válka je byznys. A nejde v ní jen o to, dobýt a vykořistit, ale také blokovat zdroje soupeřů. Se slábnutím ekonomické kapacity USA a EU souvisejícím se strukturální krizí kapitalismu v euroatlantické oblasti a se současným posilováním ekonomického

potenciálu jejich růst, jež ohrožuje supervelmocenskou dominanci USA ve světě, jež jež ekonomický základ ve srovnání s dalšími oslabuje. Proto se rozhořel boj o Afriku (důležitý zdroj energetických surovin Číny) a o Blízký a Střední východ (geopolitické pronikání k hranicím Ruska a Číny).(3)

V tomto kontextu a v souvislosti s v poslední době rostoucím nátlakem a destabilizačním působením USA, zemí NATO (s důležitou rolí Turecka), Izraele a některých reakčních vlád států Arabského zálivu proti Sýrii je vhodné seznámit se příkladově se dvěma případy vytváření a šíření dezinformací, jejichž cílem je vykreslování syrského režimu jako zločinně tyranského a připravovat tím ospravedlnění pro intervenci a podmanění země. Sýrie je terčem destabilizační kampaně kvůli své dlouhodobé antiimperialistické pozici blokující snahu o prosazení úplné americko-izraelské hegemonie v oblasti a kvůli syrské podpoře protestu proti tomuto nátlaku, je jedním z intervenčních kroků směřujících k eskalaci napětí a napadení země. Imperialistické síly přitom vytvořily, vyzbrojily a financují teroristické skupiny, které v Sýrii vraždí nejen představitel režimu a ozbrojených sil, ale také řadové civilisty či intelektuální osobnosti z oblasti vědy, vzdělávání a kultury.

Videozáznam z falešného pohybu Zejnab Al Husni odvyšílaný protisyrskými televizními stanicemi

pomocí vojen-

Případ Zejnap Al Husní

V západních i arabských sdělovacích prostředcích, jež jsou informační zbraní NATO, jako je TV Al Džazíra, Al Arabija, Al Hurra, CNN, BBC, francouzská TV France 24 a jiné, česká média samozřejmě nevyjímaje, se objevila informace o zavraždění 18tileté syrské ženy Zejnap Al Husní (nar. 1. 1. 1993) pocházející z Bab al-Souba. Podle zpravodajství protisyrských médií se Zejnap údajně stala obětí syrských bezpečnostních sil, které ji měly

28. července 2011 zatkout, prý aby tím vydíraly jejího bratra, jenž byl popsán jako opoziční bojovník proti režimu, a brutálním způsobem ji údajně mučily, stáhly z kůže, uřízly jí hlavu a rozčtvrtily ji. Podle těchto médií měly následně syrské bezpečnostní síly kontaktovat její rodinu a nabídnout předání jejího těla výměnou za vydání jejího zmíněného bratra policii. Kdo by nebyl emocionálně pohnut a pobouřen něčím tak zvráceným a krutým? Jenže... kdyby to nebyla účelová lež.

Byl vytvořen emocionálně strhující příběh a vysílán opakovaně protisyrskými médii v čele s TV Al Arabija a TV Al Džazíra. Výše zmíněná média dokonce ukazovala záběry z jejího pohřbu, kde byla údajná Zejnap nesená na márách, ovšem její tělo a tvář byla zakryta, takže nebylo možné rozoznat, koho vlastně pohřbívají. Televize přizvaly tzv. aktivisty na obranu lidských práv, kteří emočně exaltovanými projevy přilévají další olej do ohně. Následně zástupci organizací jako je Amnesty International začali odsuzovat Sýrii a žádali potres-

Zejnap Al Husní v rozhovoru poskytnutém 4. října 2011 syrské televizi vypovídá o účelové zfabrikované desinformační kampani, v níž byla její osoba zneužita pro informační útok proti syrskému režimu.

tání údajných viníků. Organizace Human Rights Watch (HRW) dokonce vznesla podnět vůči OSN, aby bylo iniciováno vyšetřování syrských bezpečnostních sil ve věci zabití Zejnap Al Husní. Viceprezident HRW Joe Stork výslovně obvinil syrskou bezpečnost ze zavraždění Zejnap a zneuctění jejího těla. Syrská vláda začala dostávat protesty ze zahraničí a na Facebooku byla rozpoutána obrovská kampaň s hesly jako „Na Zejnap nezapomeneme“. Lidé, kteří se do ní zapojili, umísťovali v diskusích její fotografie a podobně. Ze Zejnap byla vytvořena největší mučednice sil usilujících v Sýrii o převrat.

Ovšem... Po nějaké době se sama Zejnap Al Husní přihlásila syrské policii, s občanským průkazem v ruce uvedla svoji totožnost a řekla, že v TV slyšela, že měla být syrskými bezpečnostními silami zatčena a umučena k smrti. Prohlásila, že chce žít, provdat se, mít děti a žít normálním životem a že se bojí o svůj život, který je v případě, že by na ni přišli ti, kdo zfabrikovali fámu o jejím zavraždění, v přímém ohrožení, protože tyto síly

mají zájem, aby nebyla odhalena pravda o účelové lži. Uvedla, že sama ze své vůle utekla ze svého domova, protože ji její bratři týrali a následně se skrývala u příbuzných. Když se dozvěděla o tom, k čemu je její jméno zneužíváno, dostala veliký strach o svůj život a nakonec se rozhodla přihlásit se na policii. Jak také uvedla, nikdy nebyla zatčena ani policií

zastrašována a policie před vypuštěním fámy o jejím zavraždění nikdy nevstoupila do domu jejich rodičů. Média zapojená do propagandistické mašinérie NATO a jeho spojenců byla průkazně usvědčena ze lži.

Syrská televize pořídila s Zejnap Al-Husní 4. října 2011 rozhovor. Pozvala rovněž její matku, která potvrdila její totožnost. Organizace Amnesty International a Human Rights Watch následně u rodičů Zejnap samy prověřily, že je Zejnap na živu. Amnesty International se následně omluvila za to, že se opírala o nepravdivé informace.

Případ Ahmeda Bej Jásího

Příběh syrského občana Ahmeda Bej Jásího začíná v pobřežním regionu města Banjas, kde žije obyvatelstvo nábožensky rozlišené na alavity a sunnity. Umělé rozeštvávání společnosti s využíváním náboženské karty přineslo v této oblasti obětí na životě. Stal se jí alavita, který pracoval na tržišti v Banjasu, jenž se jmenoval Nidal Ženúti, kterého místní skupina sunnitů dovedená k extrémnímu jednání napadla, mučila, tahala

po tržnici, ubodala jej noži a následně rozčtvřila a hodila do popelnice. Aby rozšířili strach u příslušníků jiných náboženských směrů, vyfotili si vrazi své řádění a následně je zveřejnili. Když se o tom dozvěděli lidé z blízkých alavitských obcí, byli pobouřeni a přišli do vesnice Al Bajda, z níž podle jejich mínění pocházeli pachatelé hrůzných vražd. V záchvatu pomsty shromáždili ve středu vesnice místní muže a zbilili je. Své počínání si rovněž vyfotili a zveřejnili. Dosud má příběh odsouzeného násilí, které je vyvoláváno s cílem destabilizace země, a jakmile jednou rozpoutáno šíří se již samospádem, v němž sehrál Bej Jásí svoji roli a v němž měl sehrát roli i pro zájmy sil, o jejichž záměrech se svojí osobou neměl ani potuchy, pravdivé kořeny.

Syrské úřady, s cílem zabránit šíření napětí, popřely, že by se něco takového stalo. V reakci na to vystoupil na videozáznamu mladý muž Ahmed Bej Jásí prokazující se svým občanským průkazem a učinil výpověď o násilí, které se odehrálo. A na tomto místě už začíná jiný příběh, který je součástí mozaiky destabilizačního působení tajných služeb interventů proti Sýrii.

Syrské bezpečnostní síly totiž následně v této oblasti zatkl dva občany jiné arabské země, kteří při výslechu přiznali, že sem přišli s úkolem zavraždit Ahmeda Bej Jásího. Uvedli, že cílem bylo následně obvinít z jeho smrti syrské bezpečnostní síly a využít rozhořčení k destabilizační situaci a útokům na syrský režim. Bej Jásího cena pro protisyrské síly vycházela právě z jeho zmíněného vystoupení s občanským průkazem a z výpovědi, jež zpochybnila utulování nepokojů v oblasti syrskými

úřady. Syrská bezpečnost Ahmeda Bej Jásího konfrontovala se dvěma zadrženými vrahy a sdělila mu, co ho mělo čekat. Zároveň přiměla dva zadržené, aby pokračovali ve hře, tak jak byla jejich nadřazenými nastavena. Dva cizinci měli po zavraždění Bej Jásího zatelefonovat do Libanonu, odkud měla být vypuštěna zpráva o jeho zabití. Zatčení tak pod dohledem učinili a již druhého dne zahraniční média zabývající se sledováním situace v Sýrii informovala o umučení Bej Jásího. Jedna syrská opoziční skupina v zahraničí dokonce tvrdila, že má v syrských bezpečnostních silách svůj tajný zdroj, který prozradil veškeré podrobnosti o údajném umučení Bej Jásího, včetně toho, že mu velitel policie údajně rozlápl hlavu, až z ní vystříkl mozek. Podobně jako v případě fámy o Zejnap Al Husní se na Facebooku rozpoutala obrovská kampaň a vlna vášní, přičemž zapojení lidé v ní vyhlášovali hesla jako „Bej Jásí je náš mučedník“ apod. Syrské úřady nechaly asi týden na projevení se kampaně a poté syrská televize odvysílala rozhovor s Ahmedem Bej Jásím, v kterém uvedl, že je živý a opět se prokázal svým občanským průkazem, s nímž se už jednou stal mediálně známou osobou.

Závěr

Toto jsou pouhé dva z řady případů lživě „dělостřelecké přípravy“, jejímž cílem je destabilizace a deligitimizace syrského režimu a sil, jež jej více či méně podporují v odporu proti vnějšímu zasahování. Některé z těchto desinformačních útoků byly odhaleny, většina z nich, jak lze předpokládat, byla a je realizována bez zjištění a usvědčení jejich vykonavatelů a organizátorů.

Bránit se účinně psychologické válce vedené prostřednictvím masmédií je nesmírně těžké. Posluchači, diváci a čtenáři jsou 24 hodin denně bombardováni krátkými, mnohdy téměř heslovitými a hlavně stále opakovanými tvrzeními. Možnosti a zájem drtivé části veřejnosti ověřovat si tato jim záměrně servírovaná a účelově produkovaná sdělení jsou přitom zcela minimální, a to jak z důvodu informační bariéry účinně odstiňující a blokující informační kanály ukazující skutečný průběh událostí, tak z důvodu nedostatku času, jenž musí většina běžných občanů věnovat honbě za vyděláváním na živobytí a dalšími běžnými životními činnostmi. Procento profesionálních novinářů, politologů a motivovaných zájemců o mezinárodní politiku je v naší společnosti i všude jinde přirozeně mizivé. Působení na emoce pomocí (často falešných, odjinud pocházejících či přímo zrežirovaných) obrazů a účelových hesel, jejichž pravdivost lze těžko ověřovat, se stalo nástrojem kontroly veřejného mínění a zbraní, jejíž dopady převyšují účinnost klasických konvenčních zbraní v moderní válce.

Poznámky:

- (1) Kluz, Karel: Imperialistické války, in: Válka proti Libyi. Imperialistická agrese nové kvality, vyd. Mladá Pravda 2011, s. 28-40.
- (2) Communiqué de presse du Réseau Voltaire Tripoli : le Réseau Voltaire s'inquiète des menaces de mort qui pesent sur Mahdi Darius Nazemroaya et Thierry Meyssan,
- (3) Krejčí, Oskar: Proč bude válka, Literární noviny 38/2011.

VENEZUELA: KONSPIRACE BANKÉŘŮ

Jak se ve Venezuele blíží prezidentské volby, intenzifikují se intriky reakčních sil podporovaných imperialismem. Také španělský "socialista" Felipe Gonzales a chilský Ricardo Lagos se aktivně účastní konspirativní činnosti proti Bolívarovské revoluci.

Všechny průzkumy provedené až doposud potvrzují jasné vítězství pokrokových sil v prezidentských volbách, které mají proběhnout 7. října. Všechny s výjimkou jediného, hovořícího o patu, který má sloužit jako otevřené dveře reakcionářské opozici, aby mohla křičet "podvod!" a neuznat volební výsledek.

Základní otázkou, kterou je třeba si před prezidentskými volbami položit, je, zda uzná opozice bez násilí nové revolucní vítězství a nové prezidentské období Hugo Cháveze. Nedávná historie nás neponechává klidnými. Jedná se o stejnou opozici, která doposud neuznala porážku v referendu 2004, ve kterém Hugo Chávez získal téměř 60% hlasů. A do této chvíle, nikdo z opozice neučinil prohlášení, které by směřovalo k uznání výsledků voleb.

Mezitím se vody rozbouřily

V nedávném veřejném vystoupení venezuelský prezident varoval před násilnickými plány pravice. Varoval a upozornil, že proimperialistická opozice se snaží vyvolat násilí, protože se již cítí poražena (šíří se hlasy o možné výměně kandidáta). Hugo Chávez doporučil: "Neztrácejte hlavu. Vy (opozice) budete míst své poslance v parlamentu a gubernátory. Je nutné respektovat pravidla hry. To je demokracie. Tady není místo pro podvody". A byl ještě jasnější: "Pravděpodobnější je,

že tito vůdcové opozice nevěří demokracii a naše vítězství neuznají" a proto hovoří o "patu" a snaží se získat podporu Spojených států, pro plánované tvrzení, že došlo k volebnímu podvodu. Obrátili se i na bankéře, kteří financují zájmové skupiny, aby šířili chaos: "Jedna věc je, že svými penězi podporují demokratická hnutí a druhá, že svými penězi podporují hnutí destabilizační".

Jednou z bank viditelně aktivní ve volební kampani je Banesco, jejíž vlastník se strmě vypracoval z neznámého směrnáka na jednoho z nejvýznamnějších bankéřů v zemi ... zčásti díky finančnímu zprostředkování a s využitím peněz patřících vládním institucím. Před několika týdny zorganizoval nevinný mezinárodní "seminář", jehož se jako "hvězdy" zúčastnili Henrique Cardoso, Ricardo Lagos a Felipe Gonzales, muži, kteří vládli v Brazílii, Chile a ve Španělsku. Na setkání, které buržoazní media patřičně nafoukla a které neslo název "Slova pro Venezuelu", přijeli "udělit lekci" o hodnotách demokracie, tolerance, dobré vlády a o řadě dobrých záměrů, které jako vládnoucí politici nepraktikovali.

Je někdo z těchto pánů morálně oprávněn vynášet soudy o realizaci demokracie? Ve skutečnosti, to co, každého z nich charakterizovalo, mimo trvalé kritiky Bolívarovské revoluce a jejího vůdce, je neoliberalní vize světa, kterou převedli do protivlastenecké formy, když své země dali do zástavy národní buržoazii, nadnárodním korporacím a Washingtonu.

Felipe Gonzales byl ten, kdo se společně se svým soudruhem

ze stejné stáje Carlosem Andrésem Perésem - který musel odstoupit pro korupci - účastnil konání, které přivedlo ke krachu leteckou společnost Venezuely Viasa. Je to stejný muž, který poskytl vojenské základny Spojeným státům. Během jeho vlády dosáhla nezaměstnanost 21,4% a penze se snížily o 5,1%. Po čtyři roky financoval organizaci GAL, státní teroristickou organizaci.

Také Ricardo Lagos je příkladem "demokrata" od chvíle, kdy si pospíšil uznat Carmonovu vládu, která byla ve Venezuele ustanovena státním převratem v roce 2002. Carmona, více známý jako "el Breve" (Krátký), přeskákal všechny ústavní pravomoci a vyhlásil se prezidentem, avšak jeho vláda skončila za méně jak 48 hodin, čas pro něho dostačující, aby ukázal jasně, z jakého fašistického tésta je. Lagos, mezi roky 2000 a 2006, uvalil na Chile devastující politiku MMF. Dokázal skandálně zvýšit chilský veřejný dluh až na 60 % HDP. Další z jeho "zásluh" je dosažení poměru mezi příjmy 5 % nejchudších a 5% nejbohatších lidí v zemi, který je 209 vyšší. Před jeho nástupem k moci byl 130x vyšší!

Také Henrique Cardoso má důvody k hrdosti. Zvýšil nezaměstnanost z 6% na 10%. Za jeho vlády Brazílie rostla pouze 1 % ročně a jeho hysterické chování vůči Lulovi, následujícímu brazilskému prezidentovi, ho přivedlo až k jeho definování jako "hrozby vlasti". Je to ovšem "hrozba", která dokázala snížit chudobu v Brazílii z 34% (za vlády Cardoso) na 26%.

16. 4. 2012 - Pedro Campos
www.avante.pt
Překlad KSM

PRVNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽNICKÝCH KOMUNISTICKÝCH ORGANIZACÍ Z BÝVALÝCH SOCIALISTICKÝCH ZEMÍ

Ve dnech 18. - 19. února 2012 se v ukrajinském hlavním městě Kyjevě konalo první setkání komsomolů ze zemí bývalého socialistického bloku. Setkání se zúčastnili delegáti z Ruska, Ukrajiny, Běloruska, Moldávie, Lotyšska, Slovinska, Chorvatska, Srbska, Polska a České republiky. Pozvané, ale omluvené nezúčastněné byly delegace z Kazachstánu, Azerbajdžánu a Maďarska. Toto významné mezinárodní setkání bylo uspořádáno organizačním výborem tvořeným Komunistickým svazem mládeže z České republiky, Revolučním komunistickým svazem mládeže bolševiků z Ruské federace a Svazem komunistické mládeže Jugoslávie s organizační pomocí Svazu komunistů Ukrajiny a jeho mládeže Jiskra.

Motivací pro uspořádání setkání mladých komunistů bylo prodiskutovat a aktivně se koordinovaně postavit současné politické situaci, kdy kapitalismus řeší svoji krizi stupňovaným bojem proti pracujícím i vojenskými agresemi na mezinárodní úrovni je řízen sjednocenými bloky buržoazie, zatímco lidový odpor je rozdrobený a nejednotný. Hlavními tématy jednání byl ideologický boj s antikomunistickými útoky a kam-

paněmi, využití výtobytků socialismu k ideologickému a politickému zápasu a výměna zkušeností s organizovaným odporem.

Jednání bylo první svého druhu a výrazně ujasnilo vzájemné vztahy mezi organizacemi, umožnilo nám nahlédnout na situaci v různých zemích a dalo nám náhled na reálné možnosti vzájemné spolupráce. Osobní setkání zástupců jednotlivých organizací nelze nahradit žádnou formou elektronického či písemného kontaktu. Osobní zkušenost ze setkání umožňuje poznat spolupracující organizace a jednotlivce, kteří je tvoří.

Setkání bylo uspořádáno pod technickou záštitou Svazu komunistů Ukrajiny vedených Tamilou Jabrovou, která se celého jednání osobně zúčastnila. Seznámila nás s politickou situací na Ukrajině a v užším slova smyslu se stavem komunistického hnutí ve své zemi. Mládežnickou platformou Svazu komunistů Ukrajiny je skupina Jiskra, jejíž zástupci na jednání opakovaně vystoupili a představili svou práci na domácí politické scéně.

Kromě jednání byla součástí setkání i exkurse po historických místech Kyjeva s návštěvou národního muzea historie Velké Vlastenecké války let 1941-1945, kde stojí stometrová mo-

numentální ocelová socha Vlast matka.

Po skončení dvou denního jednání bylo setkání završeno tiskovou konferencí. Jednotliví delegáti odpovídali zástupcům sdělovacích prostředků na dotazy

týkající se jejich organizací i společného jednání.

Kromě ujasnění mnohých dílčích problémů, názorů, praktických postojů a mezinárodní politické situace byly výsledkem jednání i dvě deklarace. Jedna z deklarací shrnovala výsledky jednání a druhá byla vyjádřením podpory řeckému lidu v jeho boji proti kapitalismu.

Čestným hostem Kyjevského setkání byl prezident Světové federace demokratické mládeže Dimitris Palmyris, který jako pozorovatel rovněž vyjádřil morální podporu našemu úsilí. Pozvání prezidenta WFDY na setkání bylo vyjádřením plného respektu účastníků k federaci, jejímiž členy je většina organizací zúčastněných na kyjevském jednání.

Mnoho problémů však bylo řešeno i v přestávkách mezi zasedáními a po jednáních, kdy formou bilaterálních rozhovorů vznikaly další kontakty a možnosti spolupráce v užších regionálních vazbách, jež jsou snadnější a o to důležitější.

My, delegáti KSM, děkujeme Ukrajinským soudruhům za organizaci setkání a pevně věříme, že toto první jednání bude následováno další spoluprací a praktickými kroky v boji za socialismus.

PRACUJÍCÍ V LITOVLI UŽ ČTVRT ROKU BEZ VÝPLATY

Skupina TENZO je největší STEEL SERVICE CENTER svého druhu ve střední Evropě, stojí psáno na webových stránkách tohoto podniku. Profesionálně vedená propagace na netu nenechává čitatele na pochybách, že se jedná o jistě velmi seriózní a výkonný průmyslový podnik. Nedávno dokonce přibyl na hlavní stránku propagace baner upozorňující na novou CNC jednotku. Firma TENZO se zabývá výrobou ocelových dílů a to řezáním či pálením z různých širokých plechů a následně obráběním, svařováním a dalšími úpravami na finální výrobek. Značná část výroby je uskutečňována na CNC obráběcích strojích. Spektrum výrobků začíná na drobných součástkách a končí u velkých průmyslových dílů. Většina dělníků firmy TENZO jsou tedy obráběči, paliči (plasmové a acetylenové pálicí stroje), soustružníci, dále jsou to programátoři CNC obráběcích strojů a nakonec administrativní personál.

Ti, co měli tu smůlu se stát zaměstnanci nebo obchodními partnery tohoto podniku mají dost odlišný náhled na svého zaměstnavatele, než jaký získáme z jejich reklamy. Ještě nyní v lednu 2012 čekají zaměstnanci TENZa na loňskou listopadovou výplatu. Zatímco zaměstnancům hrozí exekuce pro nesplácení hypoték, vedení TENZa nehrozí nic. Sekundární platební neschopnost není v ČR omluvenkou a tak se ze zaměstnanců pomalu stávají bezdomovci. Kalousek by jim určitě řekl, že měli více pracovat.

Není to však nic nového. Firma TENZO je svou laxností k

platbám známá již roky a dlouhodobě se potýká například s dopravními problémy. Většina autodopravců odmítá převážet náklad pro firmu TENZO, protože nedostávají zaplacenou za odvedenou práci. Vedení firmy je si naprosto betonově jisté, že vymahatelnost práva je v ČR naprosto nemožné a dopravním firmám za odvoz materiálu prostě neplatí. Zákonem stanovená lhůta splatnosti je stejným výsměchem jako všechny ostatní zákony v České republice a v TENZu to moc dobře vědí. Zaměstnankyně vyřizující dopravu pro TENZO má v popisu práce nechat si nadávat od dopravců, kteří nedostali za minulou jízdu zaplacenou. Doprava se hledá ve stále vzdálenějších oblastech, kde autodopravci ještě nemají s TENZem zkušenost.

covní prostředí v Plzni byly zarážející. Přitom Plzeňský provoz se nachází ve starých továrních prostorách, zatímco Litovelský provoz je několik let stará hala postavená podle "nejmodernějších požadavků". Vedení TENZa je si dobře vědomo blízkosti německé hranice u Plzně s možností pracovní migrace do Německa a naopak velké konkurence pracovní síly na Moravě, kde se pohybuje obrovské množství ukrajinských a slovenských dělníků. I přesto, že se Litovel i Plzeň nachází v jednom státě s jednou platnou legislativou a oba provozy patří pod jeden podnik, tak vedení podniku rozlišuje své zaměstnance podle regionu starým koloniálním způsobem a na Moravě platí menší, dnes už vlastně žádné výplaty. Za výpo-

Ale ani to ještě není všechno. Firma TENZO není lokální podnik kdesi na Moravě v Litovli. Je to holdingová společnost, která má své závody i v Plzni, v Mnichově Hradišti a dokonce i v Cluj-Napoca v Rumunsku. Část zaměstnanců z Litovle byla školená v Plzni a měli tak možnost porovnat podmínky na dvou pracovištích u téhož zaměstnavatele. Vyšší mzda a lepší pra-

věď z takového podniku pak následují sankce na pracovním úřadě. Z Moravy se tak stává Havlo-Klausovská kolonie v podřízené provincii. Jak jinak se pak dá vysvětlit selekce mezi českým a moravským dělníkem v jednom státě a jednom podniku?

Jeden ze zaměstnanců si šel stěžovat na přímo vedení TENZA. Ptal se vedoucího, kdy

dostane listopadovou výplatu. Nejvyšší šéf mu odpověděl, že jestli se mu to nelíbí, tak může jít na Václavák drnkat na kytaru. Tam si prý může vydrnkat patnáct stovek denně a nějaký ečka navrch. Na tomto příkladu je vidět, jak funguje kapitalismus. Nedávno se na internetovém portálu "novinky" objevil článek o řidiči kamionu, který zavraždil svého zaměstnavatele, po čtvrtroce bez výplaty, nucený zaměstnanců pracovat přesčas (u řidičů to zákon zakazuje kvůli bezpečnosti silničního provozu) a dalším útlakům, zejména ve smyslu falšování dokladů. Soud jednoznačně odsoudil zoufalého dosud nikdy netrestaného zaměstnance k 13-ti letům vězení a firma jede vesele dál bez vyplácení mezd a s falšováním dokladů. Justiční mafie si dělá vysloveně, co se jí zachce a jde buržoazii na ruku. Česká buržo-

azie dává ocenění sadistickým vrahům Mašinům, kteří kradli pro svoje osobní potěšení a aby se vyhnuli trestu, tak využili polarizace světa a na západě své zcela obyčejné loupežné vraždy vydávali za odboj. Skutečně utlačovaní lidé, kteří za poctivě odvedenou práci nedostávají výplatu, po té co sami sáhnou po spravedlnosti, končí ve vězení. Česká republika začíná připomínat prostředí známé z Hugova románu "Bídníci". Galeje už máme, šovinistické soudce také, stále větší množství lidí žije doslova ze dne na den, v obchodech narvaných tím nejhorším zbožím nejnižší kvality už neseženete salám vyrobený ze skutečného masa, jak chutná marmeláda vyrobená ze skutečného ovoce už nikdo ani neví, na ulicích se krade za bílého dne a naděje do budoucnosti jsou zoufalé. V televizi jede od rána

do večera antikomunistická propaganda a v parlamentu se připravují zákony k trestání těch, kteří to už nevydrží.

Lidé, kteří si myslí, že komunistická hesla jsou jen nějaké výkřiky nesmyslů, by se měli stát zaměstnanci podniků jako je TENZO. Takový podnik zasazený do právně zoufalé situace ČR je tou nejlepší školou marxismu. Vztahy mezi majiteli akciové společnosti TENZO, jejich zaměstnanci, nezaměstnanými za branami podniku a justicí stojící na straně buržoazie jsou v TENZu jako okopírované z Marxova spisu Kapitál. V hospodách kolem Litovle se proslychá, že práce v TENZu přesvědčila ke komunismu víc lidí, než celá agenda ospalé a politicky vlažné KSČM. Není se co divit. Po čtvrtroce práce bez výplaty vidí každý rudě.

SOUD S TYMOŠENKOVOU ZNEPOKOJIL EUROAMERICKOU BURŽOAZII

Stále znovu se jako bumerang vrací téma odsouzené bývalé ukrajinské premiérky Julie Tymošenkové. V budoucnu bude tato kauza jistě účelově využívanou politickou kartou, nástrojem nátlaku a vydírání, rozehrávání her na poli "lidských práv a obrany demokracie". Proč tomu tak je a co stojí v pozadí?

Bývalá Ukrajinská premiérka Julie Tymošenková byla dne 11. října 2011 odsouzena "za poškození ukrajinské ekonomiky ujednáním velmi nevýhodných obchodních transakcí s Ruskem na dodávku zemního plynu". Samotný rozsudek stojí na paragrafu 365 Ukrajinského trestního zákoníku, podle kterého Tymošenková překročila jí svěřené pravomoci. Soud poslal Tymo-

šenkovou na 7 let do vězení a navíc jí uložil zaplatit škodu, kterou svým rozhodnutím Ukrajině způsobil ve výši 189,5 milionu US dolarů.

Celá kauza vzbuzuje ve světě velký rozruch. Politici západní Evropy a USA se velmi negativně vyjadřují na adresu ukrajinského soudnictví. Čeští politici se dokonce uchýlili k vyhrůžkám na adresu Ukrajiny. Premiér Nečas po jednání Visehradské čtyřky v Praze, konané 8. října 2011, prohlásil, že si nedovede představit schválení asociační smlouvy EU s Ukrajinou, pokud zůstane Tymošenková za mřížemi. Nečas se na tom údajně shodl s představiteli Polska a Maďarska (Slovensko

nebylo na jednání účastno kvůli pádu vlády Radičové).

Proč tolik povyku? Za velmi podobný čin byl přece odsouzený i Hussein Salem, vysoký činitel bývalé egyptské mocenské kliky sesazeného prezidenta Husní Mubaraka. Mimochodem dostal naprosto stejný trest: sedm let odnětí svobody a náhradu způsobených škod. Jakozto hlavní akcionář společnosti East Mediterranean Gas (EMG) totiž ujednal pro Egypt velmi nevýhodnou smlouvu na dodávky zemního plynu, tentokrát však s Izraelem. Salem použil "nevýhodný" prodej k praní špinavých peněz a tak připravil Egypt o přibližně třičtvrtě miliardy dolarů. V případě

Salema však žádný povyk nevzniká a Španělsko, na jehož území je nyní Salem v exilu, jej pravděpodobně vydá egyptské moci. Proč? Proč Nečas či představitelé USA neprotestují v tomto případě? Je zde jeden zásadní problém. Salem aktuálně není součástí stejné euroamerické mocenské kliky jako například Nečas nebo Tymošenková.

Celý problém povyku tkví v tom, že nikoliv Česká republika (jak se rádi chlubíme), ale Ukrajina je středem Evropy a proto místem setkávání politických vlivů západní a ruské buržoazie. Ruská buržoazie si na rozdíl od představitelů jiných bývalých socialistických zemí udržela autonomii a nepodléhá diktátu USA a EU. Ukrajina je místem střetu obou mocenských klik a na její politické scéně se tak projevuje boj ruské a euroamerické buržoazie. To v České republice neprobíhá. Čeští pravcoví a všehoschopní politici představují poměrně homogenně proeurounijně a proamericky orientovanou skupinu, která se vzájemně více či méně kryje. Jedním z absolutních, i když nepsaných zákonů je, že politik nikdy nesmí být potrestán za cokoliv, co ve své funkci způso-

bil. Jenom úvahou o tom, že by politik mohl jít za mříže kvůli podílu na bilionových ztrátách České republiky od roku 1989, se občan ČR dostává na hranici zákona. O nevýhodných zakázkách, tunelaření a rozkrádání se píše s naprostou samozřejmostí denně v tisku. Politici ČR denně rozkrádají výsledky práce občanů ČR a už se ani nesnaží nic maskovat. Není, kdo by je soudil, není, kdo by je zatknul. Soudci moc dobře vědí, co v Evropě znamená odsoudit mafiánského bosse. Neexistuje žádný způsob, jak zjistit, kdo stojí za financováním českých dálnic, které jsou ve světě jedny z nejdražších a přitom nejméně kvalitních. Poměr ceny a kvality je u českých silnic vůbec nejhorší na celé planetě. Oficiálně za to ale nikdo nemůže a nesmí být ani započato pátrání, aby se zjistilo, komu je to sype do kapes a kolik. Evropané a američtí politici si zvykli, že krást se smí před očima občanů a přitom se jim vysmívají do očí. Usměv však ztuhl ve chvíli, když se několik zástupců proevropské mafie dostalo na Ukrajině za mříže.

Ukrajinská justice není žádná spravedlnostizádostivá instituce, která by mohla být světu vzorem. Konkurence ruských a euroamerických mocenských vlivů však z ukrajinské justice dělá nástroj poněkud více nebezpečný pro nezomyšlené kriminální činy. To je například rozdíl proti České republice, kde za zničení ekonomické soběstačnosti nikdo potrestán být nemůže. Nelze vyloučit, že se na Ukrajině pravděpodobně jedná o politický boj mezi Janukovičem a Tymošenkovou. Dokonce je to velmi pravděpodobné. Na druhou stranu byla Tymošenková zatčena a odsouzena za trestné činy, které jednoznačně spáchala a za které by v

regulérně fungujícím právním systému dostala trest nejspíše ještě vyšší.

Tymošenková však rozhodně s Ruskem nevytvářela nějaké přátelské vazby nebo mafiánské spolky. Jednalo se spíše o vzájemně nevyslovenou výhodu oboustranné finanční machinace, velmi podobné té, co proběhla mezi Egyptem a Izraelem. Rusko vydávalo na vyšší ceně za svou surovinu, čemuž se v žádném případě nebude bránit. Přece platí přísloví, že hloupý je kdo dává, hloupější kdo nebere. Ptát se v takové chvíli, proč je za plyn nabízena vyšší cena, je hloupost. Rusové prostě hrábli po penězích, dokud se nabízí. Rozdílné reálné ceny za plyn a skutečně zaplacené je objem financí, který bylo možno vzít odkudkoliv a prohnat jej přes sice divný, ale v podstatě legální obchod. Tím se tyto "odkudkoliv vzaté peníze" staly penězi s doložitelným původem. Lidově se tomu říká praní peněz. Kde a za co je Tymošenková vzala, pro koho je prala, to ví asi jen Tymošenková a ukrajinská rozvědka.

Vraťme se k samotné Tymošenkové. Co je to vlastně za člověka? Již za studii byla údajně velmi tížžádostivá a pád Sovětského svazu dokázala využít doslova od první sekundy. Již v roce 1991 založila se svým manželem korporaci "Ukrajinský benzin", kde vystupovala jako generální ředitel. V roce 1995 se firma přeměnila na průmyslově-finanční korporaci "Jednotný energetický systém Ukrajiny". Prezidentem této korporace byla od 1995 do 1997. Následovaly politické výstupy v různých hnutích (Gromada, Baťkivščina, BJUT), vstup do poslanecké kariéry a od roku 1999 byla vicepremiérkou odpovědnou za palivo-energetické záležitosti. Za podivné obchody s ruskými

zbrojovkami byla z politiky shozena již v roce 2001, ale tzv. Oranžová revoluce v roce 2004 ji opět vynesla na výšiny a další rok se na několik měsíců stala premiérkou, aby se na tento post o dva roky později (2007-2010) vrátila. Od jara roku 2010 však čelila obvinění z obchodů poškozujících Ukrajinu. Tato obvinění se po vyšetřování a soudou staly podkladem pro rozsudek ze dne 11. října 2011, kterým byla shledána vinnou ze zneužití (překročení) pravomoci při sjednávání nákupu ruského zemního plynu pro Ukrajinu. Již z tohoto

velmi zkráceného sumáře je evidentní, že střet zájmů byl u Tymošenkové do očí bijící. Majitelka monopolu na Ukrajinské plynárenství zastávala ve státě nejvyšší funkce spravující tento resort. To má obdobu v euroamerické kultuře, kde jsou podobné kliky podstatou společnosti (například takřka 100% vlastnictví českého tisku německými a švýcarskými majiteli řídí politickou propagandu proněmeckých politiků, kteří pak nechávají Němcům privatizovat české podniky, protože na to mají mandát od voličů čtoucích zmanipulovaný proněmecký tisk).

Soud s Tymošenkovou znepokojil euroamerickou buržoazii. Soud nad Tymošenkovou dává vzniknout zajímavému precedentu. Politik může být potrestán za to, že poškodil stát. To bylo na západě dosud neslychané. Je jasné, že havlovské heslo "nebát se krást" dostalo na Ukrajině na frak. To vzbuzuje u politiků s havlovsky mafiánským přístupem k morálce vyslovenou hysterii. Jedná se totiž o to, že rozkradeno bylo už mnoho a i když se lidé ještě dlouho nebu-

dou bouřit, tak se může stát nebezpečným buržoum z jiné mocenské kliky, na což si pražští bossově jaksí nechťejí zvyknout (a nejen oni).

Vypadá to, že buržoazie se vzájemně přestává tolerovat a vyhlášeje si vzájemně opravdové války. Přestože většina občanů je krize-nekrize stále spokojených a s hamburgerem a Coca Colou v ruce ječí na přeplněných fotbalových tribunách, tak se krize začíná projevovat tam, kde to laickým pohledem nemusí být až tak zjevné - mezi multimilionáři a jejich mocensko-zájmovými bloky. Ti sice mají na víc, než na hamburger a Coca Colu, ale o to víc nesnášejí konkurenci. Nečas svým výrokem na adresu Ukrajiny ukázal svou nervozitu a asi si uvědomuje, že i jemu a jeho soukmenovcům časem někdo nahlídne na prsty. Je sice směšné, když Nečas vyhrožuje Ukrajině nepřijetím do EU (je to jako vyhrožovat někomu, že ho nevezmete na Titanik v době, když už se potápí), ale prozrazuje to zároveň jeho uvědomění, že doba neomezeného rozkrádání se blíží ke konci.

Zajímavé bude sledovat paralelu exministra ekonomiky Ukrajiny Bogdana Danylyšina, zapleteného spolu s Tymošenkovou do plynové kauzy a před-

stavitele egyptské plynové kauzy Husseina Salema. Oba utekli před spravedlností do exilu. Danylyšinovi poskytla 13. ledna 2011 exil Česká republika a Salemovi Španělsko. Oba čelí prakticky stejným obviněním s hrozbou podobných trestů, za zločiny spáchané v podobnou dobu. Postaví se ČR za Salema, nebo vydá Danylyšina na Ukrajinu? Nebo bude měřit každému jiným metrem? Trapná situace ... Svého času prohlásil expremiér ČR Topolánek: "budeme zkoušet, co lidi vydrží". Občané vydrží hodně. Zapomněl však na konku-

renční mafie, ty tu trpělivost mít nebudou. Začátkem ledna 2012 získal azyl v České republice manžel odsouzené expremiérky Tymošenkové Oleksandr Tymošenko. Česká buržoazie tím jen opět potvrzuje, že mafiánskými praktikami prorostlá, zkorumpovaná a prohnaná vláda našeho státu je ochotna pro své zisky vyvolat i mezinárodní konflikt. Lidé jako Nečas, Kalousek, Schwarzenberg si tak zajišťují kontakty na dobu, kdy se i oni budou před svými občany u soudu zodpovídat z rozkradení ekonomického zázemí České republiky. Lze předpokládat, že jim azyl poskytnou ty země, ve kterých ukradený majetek českých občanů a Českého státu zmizel ... Německo, Švýcarsko, Francie, Británie, USA. Vzpomeňme si jen na Klausovu měnovou reformu v těsně polistopadovém období, kdy náhlým propadem kursu koruny k marce převedl Klaus 90% úspor českých občanů do vlastnictví německých bank. Němci jistě neprotestovali a Klaus má jistotu azylu, až to jednou někdo všechno u soudu nebo jinde sečte.

HOLEŠOVSKÁ VÝZVA, NÁRODNÍ RADA A DEMONSTRACE 15. BŘEZNA 2012

Dvacet tisíc lidí vyšlo po celé České republice ve čtvrtek 15. března 2012 do ulic. Požadovali demisi vlády, odstoupení prezidenta republiky a zastavení vládních reforem. Svolavatelé demonstrace byli iniciátoři Holešovské výzvy potažmo Národní rada. Přestože se tato demonstrace na první pohled jeví jako přirozený projev nespokojenosti občanů, měla již před svým zahájením na sobě mnoho podivného a prakticky všechny levicové subjekty se od ní distancovaly.

Svolavatelé akce, kteří vytvořili takzvanou Holešovskou výzvu, jsou lidé poněkud podivného politického původu z okruhu DSSS, Pravého bloku a dalších subjektů s hraničně a někdy až otevřeně fašistickými tendencemi. Iniciátoři tzv. Holešovské výzvy prohlašují, že ji podpořila různá sdružení, ale zamlčují, která. Podporovatelem tohoto hnutí je i antikomunista Jan Šinágl. Hlavními organizátory

Holešovské výzvy a tím i demonstrace ze čtvrtek 15. 3. 2012 jsou Jaroslav Popelka, blízký spolupracovník fanatika Petra Cibulky, Zdeněk Ponert, taxikář účtující si 99,- Kč za ujetý kilometr, esoterik Antonín Mareš či fašističtí aktivisté Jan Skácel a Ladislav Malý.

Národní rada (alias Holešovská výzva) požaduje okamžitou demisi vlády a jmenování nového předsedy vlády, který bude sestavovat vládu odborníků. Tento nový předseda vlády bude jmenován na základě předloženého návrhu, který vzejde z konsensu lidového hlasování, které bude řídit Národní rada jako orgán vzešlý z rozhodnutí Holešovské výzvy. Více zde: <http://www.narodni-rada.cz> Jedná se v podstatě o zatím nejagresivnější variantu toho, co jsme už zažili od roku 1989 nesčetněkrát s pravicovými podvodníky na občany ČR v podobě OH, ODA, US, SZ, VV a TOP09, tentokrát ovšem i s jasně fašis-

tickými prvky, které se umně skrývají za proklamovanou občanskost a záměrnou nečestnost personálně-organizačního pozadí iniciativy. Ohrožení vlády pravice, formálně kryté rouškou ODS, se vždy řešilo tvorbou satelitů, kteří lidem dávali falešné naděje na něco nového a nezkorumpovaného. Vyslovenou parodií na boj s korupcí pak bylo vytvoření strany Věci veřejné, známé těmi nejhloupějšími korupčními aférami. Holešovská výzva však není ani VV ani US. Byla by to otočka želo tvorba. Pokud v roce 1989 došlo pod vedením Václava Havla ke změně ze socialistického zřízení na mafiánský kapitalistický stát, pak nyní pod vedením výše zmíněných aktivistů Holešovské výzvy se má jednat o ještě větší otočku směrem k fašismu. Tunelování, rozkrádání a humanitární bombardování má nahradit nebo překrýt nacionalismus. Kartu nacionalismu vytahuje při mobilizačních hrátkách na opozici vůči EU také ODS, která tam tuto republiku zatáhla. Hraje se zde na společenský korporativismus, čili zavedení pořádku bez politických stran a organizovaného prosazování třídně definovaných zájmů pod obnošeným národoveckým hávem, kde prý najde teplo domova pán i kmán. Receptem tak podle aktivistů Holešovské výzvy není systémové řešení svržením vlády a moci kapitálu, ale její ponechání pod kuratelou morálně čistých odborníků realizujících sliby o národním blahu. Dále se črtá možná i cesta ve směru ke koncentračním táborem, masovému zatýkání, tvorbě ghet a možná i příprave na III. světovou válku. Podob-

ně jako ve třicátých letech 20. století evropská buržoazie zachraňovala krizí lámaný kapitalismus fašistickou terapií, tak i dnes sahá ke stejným prostředkům. Fašismus nabízí velmi jednoduchá řešení, pochopitelná i pro sebestřimativněji uvažujícího člověka. A hlavně, fašismus nelikviduje podstatu kapitalismu - vykořisťovatelské vztahy mezi buržoazií a proletariátem. To si ovšem většina obdivovatelů Holešovské výzvy neuvědomuje.

Aktivisté z Národní rady svolali demonstraci na 15. března 2012 na náměstích velkých měst. Pro organizační nedostatky později omezili výzvu na Prahu a Brno. Nespokojenost lidí však dosahuje takové míry, že se sešli i tam, kde to sami vyzvatelé nepředpokládali. Například v Olomouci vzniklo rozčarování nad tím, že na náměstí přibližně 200 lidí marně čekalo na organizátory demonstrace. Sešlost se pak změnila pod vedením aktivistů "Occupy Olomouc" v diskusní setkání. Promluvíly zde asi dvě desítky lidí náhodně vystoupivších z davu. Jeden ze starších hovořících sice vyzval k podpoře Holešovské výzvy, ale aktivisté z Occupy

Olomouc uvedli situaci na pravou míru tím, že odkryli účastníkům pravdu o politickém pozadí této organizace a varovali před fašistickými tendencemi svolavatelů této demonstrace. Podobně neorganizovaná byla sešlost v Prostějově, kde se rovněž sešlo na náměstí před radnicí asi 200 občanů, aniž by našli organizátory. V Jihlavě se stejný počet lidí dočkal aspoň reprodukce nahraného čtení výzvy a podepisování jejího textu. Rozdávaly se žluté nálepky na oděv. O něco větší účast byla ve Žďáru nad Sázavou (Popelka bydlí v nedalekém Novém Městě na Moravě), kde zhruba 300 účastníků oslovil za organizátory řečník Kocourek. Hovořil o úpadku posledních 20 let, o tom jak

organizovat shromáždění, dokud nedosáhnou cílů. Lidé se sešli v počtu asi 1000 osob v Hradci Králové a rušno bylo i v Liberci. Demonstrace probíhaly i v mnohých dalších městech, přičemž největší účasti se dočkaly Ostrava, Brno a Praha. Ostrava pravděpodobně drží rekord s přibližným počtem 6000 účastníků, který oficiální média již tradičně ve zprávách snížila na jeden tisíc. Demonstranti se podobně jako v Praze po setkání na Masarykově náměstí odebrali k budově České televize na protest proti neinformování o této akci. V Brně se počet účastníků odhaduje asi na 4000. Sešlost měla poněkud slabší průběh než v Ostravě, na pouličních stojanech byly vyvěšeny fotky z převratů v Arabských zemích a mezi lidmi se objevilo několik tradičních transparentů s hesly proti Klausovi, Drábkovi, Kalouskovi. Do davu se zamíchalo i několik neonacistů, ale ke konfliktům nedošlo. Pražská demonstrace se konala tradičně na horním konci Václavského náměstí u koně. Počet účastníků lze odhadnout na 4000 a vystříkřizovali předsedkyni poslanecké sněmovny za ODS

Němčovou, jež ze Žďáru pochází. Své negativní hodnocení Němčové potvrdili svými výtky i shromáždění lidé. Řečník na demonstraci dále odmítl všechny politické strany a prohlásil, že akce bude mít pokračování a že iniciátoři výzvy budou

"měšťáckého náboženství", provázely velké reminiscence na rok 1989. V průběhu vystupoval písničkář, který prokládal akci krylovskými písničkami. Hlavní slovo měl Zdeňek Ponert očividně potěšený, že má publikum. Dále vystoupil Jaroslav Popelka, který přečetl požadavky z 28. ledna, kterými jsou svržení vlády a prezidenta Klause, ustanovení úřednické vlády, zastavení církevních restitucí, záležitost kolem internetové cenzury známé jako "ACTA", zabavení nakradeného majetku a podobně. Vlastibor Čermák, jeden ze zakladatelů Holešovské výzvy, se zaštilil jakýmsi všeobecným "vyšším principem mravním". Dále vystoupil host z Islandu Hördur Torfason, který byl jedním z organizátorů protestů z roku 2008, přehnaně označovaných za "revoluci". Podrobně se rozhovořil o protestech, odstoupení vlády, odmítnutí placení dluhu soukromých bank a odsouzení jednoho finančníka. Na závěr vyvěsil rudou vlajku se zlatou hvězdou, zkříženou vařečkou a hrnecem a okolo klasy obilí. Ani to lidem nepřišlo divné. Dále si režisér Krejčík zavzpomínal, jak v roce 1989 dělal "revoluci" a jak

měnili poměry, a že nyní je potřeba omezit kapitál atd. Pak si paní Jelínková ze sdružení lidíů stěžovala na ministra Drábka a jeho ožebračování. V rámci už zmíněného měšťáckého náboženství ovšem nezapomněla opět vyzdvihnout postavu Havla řečmi o posledním velkém politikovi. U koně promluvili i slovenští aktivisté z kauzy Gorila, kteří mluvili o protestech a o tvrdém potlačení demonstrací při volbách. Na závěr zahrála československá hymna a svatováclavský chorál, načež se demonstrující odebrali směrem k české televizi. Protest byl vcelku klidný, i když určité provokace se objevovaly. Během asi dvouhodinového dobývání do budovy ČT došlo jen k drobným potyčkám a demonstrace se nakonec kolem desáté hodiny večer rozešla.

Z účasti na demonstraci je vidět, že lidé jsou schopni již slyšet na výzvy, ale jejich postoje jsou vesměs zmatené. Z projevů i výkřiků na náměstích je jasné, že lidé mají naivní představy, že za vše mohou soudšní politici a jejich náhrada jinými lidmi přinese nápravu. Je zde cítit hrubé nepochopení, že kapitalistický systém je ze své

podstaty korumpující prostředí a zachování kapitalistického systému bude vždy reprodukovat stejné výsledky, stejné zkorumpované politiky a stejné buržoazní vykořisťovatele. Z obdivu k importovaným převratům v arabském světě i k postavě Václava Havla je cítit, že lidé stále ještě nedokázali pochopit, že kapitalismus je nereformovatelný. Je to jako ve středověku, kdy se lidé donekonečna oháněli hesly o křesťanské lásce, a společnost se tak potácela mezi hladomory a válkami. Vágně prosazovaná změna poměrů, o jejíž realizaci zjevně část iniciátorů nemá sama jasno, se snahou o zachování kapitalismu by mohla přinést pravděpodobně jediný výsledek: fašismus či v lehčí variantě prostě jen výměnu jedné kapitalismu manažující garnitury za jinou. Lidé nadávají na vládu, majitele velkých firem a nadnárodní korporace, ale propagandě těchto mocných věří. Proč? Je tak těžké pochopit, že když jsou televize, rozhlas a noviny majetkem buržoazie, tak tam bude pochopitelně buržoazní propaganda? Je tak těžké pochopit, že když denně investuje buržoazie miliony do antikomunistické propagandy, pak jsou to asi právě komunisté, koho se buržoazie bojí? Co si lidé slibují od toho, že i přes svou bídu opakují fóristická hesla z roku 1989? Proč se subjektivní prožitky hrstky disidentů vydávají za historii Československa? Náboženský přístup k mediální propagandě bude možná občanů stát velmi drahou. Zvláště pokud se lidé, jako jsou organizátoři Holešovské výzvy, dostanou k moci. Většina oprávněně rozhořčených a až na hranici odporu dovedených lidí zatím nevidí, jak snadno se pak Havlovské "nebát se krást" může ve finále změnit v "nebát se zabíjet".

Mám zájem:

- o více informací o KSM
- o předplatné měsíčníku MLADÁ PRAVDA (na poštovné solidárně posílám.....Kč)
- být distributorem kusů MLADÉ PRAVDY
- o pravidelné informování o aktivitách KSM
- e-mailem SMS
- pravidelně dostávat aktuální letáky a plakáty KSM
- o zkontaktování s nejbližším klubem nebo aktivistou KSM
- přidat se ke KSM

Jméno a příjmení: _____

Adresa: _____

_____ Věk: _____

Mobil: +420 / _____

E-mail: _____ @ _____

KSM

va
přidej se!

KOMUNISTICKÝ SVAZ MLÁDEŽE

člen Světové federace demokratické mládeže

Politických vězňů 9, 111 21 Praha 1
ksm@ksm.cz http://www.ksm.cz

MLADÁ PRAVDA

Zaregistrováno MK ČR E 7952 * 1212-3218
Vyšlo v květnu 2012

Šéfredaktor: CMU

Redakční rada: CMU, MKR, OKA, RGO

Redakce ne vždy souhlasí s názory mimoredakčních autorů